

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษ
ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

Development of English Pronunciation and Spelling Skills through
Phonics-Based Instruction Combined with Skill Exercises
for Grade 5 Students

เจษฎาพงศ์ เสนาอินทร์¹
อริราชย์ นันชนันตี² และ นิราศ จันทรจิตร³
มหาวิทยาลัยนครพนม^{1,2,3}

Jetsadapong Senain¹
Athirach Nankhantee² and Nirat Jantharajit³
Nakhon Phanom University^{1,2,3}

Corresponding Author, Email: 676150720024@npu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะ และ 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะ เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านชะโงมนาโดน อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 15 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐาน จำนวน 7 แผน รวม 14 ชั่วโมง 2) แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ และ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบก่อนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่สัมพันธ์กัน และดัชนีประสิทธิผล

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษหลังเรียน ($\bar{x}$ = 14.27, S.D. = 2.55) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x}$ = 5.67, S.D. = 4.24)

* ได้รับบทความ: 25 พฤศจิกายน 2568; แก้ไขบทความ: 13 ธันวาคม 2568; ตอรับตีพิมพ์: 30 มิถุนายน 2569

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.60 แสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าคิดเป็นร้อยละ 60.00 ของคะแนนที่สามารถพัฒนาเพิ่มขึ้นได้

คำสำคัญ: โฟนิกส์เป็นฐาน; การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ; การสะกดคำภาษาอังกฤษ

Abstract

This research aimed to: 1) compare Grade 5 students' English pronunciation and spelling abilities before and after learning through phonics-based instruction combined with skill exercises, and 2) examine the effectiveness index of the learning intervention. A quasi-experimental one-group pretest-posttest design was employed. The sample consisted of 15 Grade 5 students at Ban Changom Nadon School, Mueang Nakhon Phanom District, Nakhon Phanom Province, in the second semester of the 2025 academic year, selected through cluster sampling. The research instruments were: 1) seven phonics-based lesson plans totaling 14 hours, 2) pronunciation and spelling skill exercises, and 3) an English pronunciation and spelling ability test. Data were collected using pretests and posttests and analyzed using mean, standard deviation, a dependent-samples t-test, and the effectiveness index.

The findings revealed that: 1) the students' posttest scores in English pronunciation and spelling ($\bar{x} = 14.27$, S.D. = 2.55) were significantly higher than their pretest scores ($\bar{x} = 5.67$, S.D. = 4.24) at the .05 level; and 2) the effectiveness index was 0.60, indicating that the students achieved 60.00% of the maximum possible improvement.

Keywords: Phonics-Based Instruction; English Pronunciation; English Spelling

บทนำ

ในยุคที่ภาษาอังกฤษมีบทบาทเป็นภาษาสากลด้านการสื่อสารและการเข้าถึงองค์ความรู้ระดับโลก ระบบการศึกษาของไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง โดยกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับตั้งแต่มัธยมศึกษา เพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รายงานของสำนักงานเลขาธิการ

สภาการศึกษา (2562) ระบุว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทย ยังอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะผู้เรียนในช่วงต้นของการเรียนรู้ภาษา ซึ่งมักประสบปัญหาในการออกเสียง และไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่เรียนรู้ ปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความท้าทายในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา โดยเฉพาะกรณีของโรงเรียนบ้านชะโงมนาโดน จังหวัด นครพนม ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด และยังไม่สามารถสะกดคำหรืออ่านออกเสียงคำศัพท์ที่เรียนได้ เนื่องจากไม่เคยผ่านการเรียนรู้อย่างเป็นระบบด้านการออกเสียงตามหลักภาษาอังกฤษมาก่อน แต่เรียนรู้เพียงชื่ออักษรเท่านั้น

หลักฐานเชิงประจักษ์จำนวนมากชี้ให้เห็นว่า การพัฒนา “ทักษะการถอดรหัสเสียง (phonological decoding)” มีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จด้านการอ่านและการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดย National Reading Panel (2000) ระบุว่า การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานส่งผลดีต่อการอ่านออกเสียง ความเข้าใจภาษา การเขียน และการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ในช่วงต้นของการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ Kuo และ Anderson (2006) ชี้ว่า ผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มักเผชิญความท้าทายในการเรียนรู้การอ่านเนื่องจากระบบเสียงของภาษาไทยและภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมาก การสอนแบบ โฟนิกส์จึงมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเชื่อมโยงเสียงและพัฒนาทักษะการถอดรหัสเสียง ในบริบทประเทศไทย งานของจิรนนท์ เมฆวงษ์ (2547) พบว่า ผู้เรียนจำนวนมากประสบปัญหาในการออกเสียงและไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ เนื่องจากขาดทักษะพื้นฐานด้านการเชื่อมโยงเสียง ทำให้ การสอนที่พัฒนาการออกเสียงอย่างถูกต้องเป็นแนวทางสำคัญในการยกระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทย

แม้ว่างานวิจัยจำนวนมากจะสนับสนุนประสิทธิผลของการสอนแบบโฟนิกส์ แต่ยังพบว่าการประยุกต์ใช้ในบริบทโรงเรียนชนบทซึ่งผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษต่ำยังมีจำกัด โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นช่วงวัยที่ผู้เรียนต้องเริ่มพัฒนาความสามารถด้านการสะกดคำและการอ่านออกเสียงอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ การศึกษาที่ประเมินผลลัพธ์ภายใต้บริบทการเรียนการสอนจริงในโรงเรียนขนาดเล็ก-กลางยังมีไม่เพียงพอ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นในการดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการสอนแบบโฟนิกส์เป็นฐานต่อความสามารถด้านการอ่านออกเสียงและการสะกดคำของผู้เรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านชะโงมนาโดน เพื่อสร้างหลักฐานเชิงประจักษ์ที่สนับสนุนแนวทางการจัดการเรียนรู้และใช้เป็นข้อมูลสำหรับพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในบริบทโรงเรียนชนบทของไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงและการสะกุดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะ
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One-group Pretest-Posttest Design) ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านชะโงมโนน อำเภอมืองนครพนม จังหวัดนครพนม ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 15 คน และใช้ประชากรทั้งห้องเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยระบุวิธีการได้มาว่าเป็นการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐาน จำนวน 7 แผน รวม 14 ชั่วโมง 2) แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกุดคำ และ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงและการสะกุดคำภาษาอังกฤษ เครื่องมือได้รับการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน แบบทดสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67–1.00 และข้อที่นำไปใช้มีค่าความยากระหว่าง 0.20–0.80 และค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยทดสอบก่อนเรียน ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผน และทดสอบหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ การทดสอบค่าที่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่สัมพันธ์กัน และดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.)

ผลการวิจัย

- 1) ผลการวิเคราะห์คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแสดงให้เห็นว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ 5.67 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนอยู่ที่ 14.27 สอดคล้องกับส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ลดลงหลังเรียน แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความเข้าใจและความถูกต้องในการอ่านออกเสียงและการสะกุดคำมากขึ้นอย่างชัดเจน
- 2) ผลการคำนวณดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ได้ค่า E.I. เท่ากับ 0.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ 0.50 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบนี้สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการตามเป้าหมายได้มากกว่าร้อยละ 60 ของผลที่คาดหวัง ถือว่าอยู่ในระดับที่ดีและน่าพึงพอใจ

ตารางที่ 1 แสดงผลคะแนนการอ่านออกเสียงสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	15	5.67	4.24	14	13.17	.000
หลังเรียน	15	14.27	2.55			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน ($\bar{x} = 14.27$, S.D. = 2.55) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 5.67$, S.D. = 4.24) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลการคำนวณดัชนีประสิทธิผล โดยใช้สูตรการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2546)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนของทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนของทุกคน}}$$

ได้ผลการคำนวณดัชนีประสิทธิผลออกมาดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ดัชนีประสิทธิผล} &= \frac{214-85}{(15 \times 20) - 85} \\ &= 0.60 \end{aligned}$$

ดังนั้น ค่าดัชนีประสิทธิผลมีค่า 0.60 ซึ่งถือว่าสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 0.50 แสดงว่าการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานมีค่าดัชนีประสิทธิผลสูง

อภิปรายผลการวิจัย

1) การเปรียบเทียบพัฒนาการด้านทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐาน ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐาน ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีค่าเฉลี่ยโดยรวมก่อนเรียนอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{x} = 5.67$, S.D. = 4.24) และหลังเรียนอยู่ระดับดีมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($\bar{x} = 14.27$, S.D. = 2.55) ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Ehri (2005) และ National Reading Panel (2000) ที่ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการสอนแบบโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง “เสียง” กับ “ตัวอักษร” ได้ดียิ่งขึ้น

ผู้เรียนสามารถถอดรหัสเสียงและออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสะท้อนถึงการเรียนรู้เชิงระบบมากกว่าการท่องจำตามตัวอักษรเดิม การฝึกผสมเสียง (blending) อย่างต่อเนื่องในแต่ละคาบเรียนทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับเสียงของคำและจดจำได้ยาวนาน การพัฒนาในลักษณะนี้สอดคล้องกับแนวคิดทางภาษาศาสตร์การสอนอ่านที่เห็นว่าการสอนโฟนิิกส์มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างรากฐานการอ่านในช่วงต้นของการเรียนภาษา ซึ่งระบุว่าการเรียนรู้ด้วยเสียงเป็นวิธีที่ช่วยให้เด็กเข้าใจกลไกของภาษาได้อย่างลึกซึ้ง อีกทั้งผลการเรียนหลังการทดลองยังแสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น การฝึกสะกดคำในแบบฝึกทักษะที่ออกแบบตามลำดับชั้นเสียง ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของคำและจำแนกหน่วยเสียงได้อย่างถูกต้อง การเชื่อมโยงเสียงกับการเขียนตัวอักษรทำให้เกิดการเรียนรู้เชิงลึกในระดับการคิดวิเคราะห์ (Analysis) ตามแนวคิดของ Bloom (1956) ที่ว่าการลงมือปฏิบัติซ้ำอย่างมีจุดหมายจะช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ยั่งยืน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ที่เห็นว่าการสอนแบบโฟนิิกส์ช่วยเสริมสร้างทักษะการถอดรหัสเสียงและการสะกดคำอย่างมีระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

2) การใช้แบบฝึกทักษะควบคู่กับโฟนิิกส์ทำให้ผู้เรียนเกิดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง มีความมั่นใจในการออกเสียงมากขึ้น และกล้าแสดงออกในชั้นเรียน สอดคล้องกับข้อเสนอของ ธนพร ดวงพรกชกร (2559) และ พรธนา เจือจารย์ (2560) ที่เห็นว่าแบบฝึกเป็นสิ่งสำคัญในการเสริมความเข้าใจอย่างเป็นระบบ ในขณะที่งานของ Aksorn (2019) ก็ชี้ว่าการออกเสียงและผสมเสียงช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้ผู้เรียนกล้าสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น การพัฒนาด้านทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนถือเป็นผลเชิงคุณภาพที่มีความสำคัญ เนื่องจากการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษมักเป็นทักษะที่ผู้เรียนไทยรู้สึกไม่มั่นใจ การมีแบบฝึกที่จัดลำดับเสียงจากง่ายไปยากช่วยให้ผู้เรียนพบความสำเร็จอย่างค่อยเป็นค่อยไป ส่งผลต่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและต่อเนื่อง การจัดลำดับแบบฝึกตามโครงสร้างเสียง (systematic practice) สามารถเสริมสร้างทักษะการถอดรหัสและความมั่นใจได้พร้อมกัน การออกแบบแบบฝึกทักษะควรเน้นการจัดลำดับเสียงอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับเสียงของคำและพัฒนาทักษะด้วยตนเองอย่างมั่นใจ โดยควรเชื่อมโยงแบบฝึกกับกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อสร้างความต่อเนื่องของการเรียนรู้

3) ประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ พัฒนาการด้านทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิิกส์เป็นฐาน ร่วมกับแบบฝึกทักษะ ได้มีค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index) ที่ได้มีค่า 0.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งผลต่อการอ่านออกเสียงและการสะกดคำอย่างมีประสิทธิภาพ การกำหนดขั้นตอนกิจกรรมที่เป็นระบบ ได้แก่ Learning Letter Sounds, Letter Formation, Blending, Identifying Sounds in Words และ Tricky Words ช่วยทำให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจด้านระบบเสียงอย่างครบวงจร ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน สนับสนุนแนวคิดของ Richards & Rodgers

(2001) ที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้ต้องสัมพันธ์กับเป้าหมายและความพร้อมของผู้เรียน และสอดคล้องกับ Kuo และ Anderson (2006) ที่ชี้ว่าโฟนิกส์ช่วยลดความสับสนของผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยเฉพาะความคลาดเคลื่อนระหว่างเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อีกทั้งผลการวิจัยนี้ตอกย้ำความสำคัญของโครงสร้างกิจกรรมแบบเป็นระบบในกระบวนการพัฒนาทักษะด้านระบบเสียง ด้วยการบูรณาการการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานเข้าร่วม

งานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานร่วมกับแบบฝึกทักษะสามารถพัฒนาทั้งทักษะการถอดรหัสเสียง ความมั่นใจ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยสามารถนำไปใช้จริงในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา

ข้อเสนอแนะ

1) สำหรับผู้วิจัยที่เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาควรนำแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิกส์เป็นฐานไปปรับใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในช่วงต้นของการเรียนภาษา เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรอย่างเป็นระบบ การสอนควรเริ่มจากเสียงพื้นฐานของตัวอักษร (simple sounds) ก่อนค่อย ๆ พัฒนาไปสู่การผสมเสียง (blending) และการอ่านคำที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น เพื่อสร้างพื้นฐานการอ่านและการสะกดคำที่มั่นคง นอกจากนี้ ครูควรใช้เทคนิคการสอนที่สร้างบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก เช่น การใช้เกม เพลง ท่าทาง หรือภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและลดความวิตกกังวลในการออกเสียงภาษาอังกฤษ วิธีการเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและมีแรงจูงใจที่จะฝึกฝนมากขึ้น

2) สำหรับผู้วิจัยที่เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ครูสามารถเชื่อมโยงการสอนแบบโฟนิกส์กับกิจกรรมการฟัง พูด อ่าน เขียน ได้ในชั้นเรียนเดียวกัน เช่น หลังจากฝึกผสมเสียงคำศัพท์แล้ว ครูให้นักเรียนฟังประโยคที่มีคำเหล่านั้นและเขียนตาม หรือให้พูดประโยคที่ใช้คำที่เพิ่งฝึกออกเสียง วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นว่าการออกเสียงไม่ใช่เพียงทักษะแยกส่วน แต่เป็นพื้นฐานของการสื่อสารทั้งระบบ

องค์ความรู้ใหม่

จากผลการวิจัยสามารถสังเคราะห์เป็นกรอบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยบูรณาการองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่ 1) กระบวนการโฟนิกส์ 5 ขั้น เพื่อสร้างพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง 2) แบบฝึกทักษะตามลำดับเสียง เพื่อพัฒนาความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว และการถ่ายโอนการเรียนรู้ และ 3) วงจรการประเมินและการป้อนกลับ (Assessment–Feedback Loop)

เพื่อให้ผู้เรียนทราบข้อผิดพลาดและนำไปปรับปรุงการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ทั้ง 3 องค์ประกอบทำงานเชื่อมโยงกันเป็นวงจรจากการเรียนรู้เสียง การฝึกปฏิบัติ การประเมินและรับข้อมูลป้อนกลับ แล้วนำผลกลับไปพัฒนาทักษะให้มีความถูกต้องและคล่องแคล่วยิ่งขึ้น ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบการบูรณาการโฟนิกส์ แบบฝึกทักษะ และการประเมินป้อนกลับ
เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ

เอกสารอ้างอิง

- จิรนนท์ เมฆวงษ์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ธนพร ดวงพรกขกร. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยสำหรับครู. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- พรธนา เจือจารย์. (2560). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะเรื่องการใช้เครื่องมือโปรแกรม Microsoft Word 2016 วิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์).
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). รายงานการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา ปี 2562. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา, & สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2544). แนวทางการพัฒนาแบบฝึกทักษะ. กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2557). แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 4). โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- Aksorn. (2019). โฟนิคส์ (Phonics) สำคัญอย่างไร ทำไมต้องเรียน. <https://www.aksorn.com/aksorn-phonics>
- Bloom, B. S. (Ed.). (1956). Taxonomy of educational objectives, Handbook I: The cognitive domain. New York: David McKay Co Inc.
- Ehri, L. C. (2005). Learning to read words: Theory, findings, and issues. *Scientific studies of Reading*, 9(2), 167–188.
- Jolly, C. (1992). Jolly phonics. <https://www.jollylearning.co.uk/jolly-phonics/>
- Kuo, L. J., & Anderson, R. C. (2006). Morphological awareness and learning to read: A cross-language perspective. *Educational Psychologist*, 41(3), 161–180.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2001). *Approaches and methods in language teaching*. (2nd ed.). Cambridge University Press.